

Målnummer: UM8405-10**Avdelning:** 1**Avgörandedatum:** 2011-10-21

Rubrik: Om en utlänning har haft tidsbegränsat uppehållstillstånd på grund av anknytning till make eller maka i Sverige och förhållandet har upphört, får fortsatt uppehållstillstånd ändå ges om utlänningen gör sannolikt att det i förhållandet förekommit våld eller annan allvarlig kränkning av hans eller hennes frihet eller frid. Det ska även göras antagligt att detta är den främsta anledningen till att relationen upphört. Vid bedömningen bör särskilt beaktas de svårigheter som kan föreligga för personer som utsatts för våld i nära relationer att vända sig till polis och andra institutioner eller att överhuvudtaget söka hjälp och berätta om sin situation för omgivningen. I detta sammanhang bör också hänsyn tas till sökandens individuella bakgrund och förutsättningar.

Lagrum: 5 kap. 16 § första stycket och tredje stycket 2 utlänningslagen (2005:716)

Rättsfall:

REFERAT

A beviljades den 10 april 2006 bl.a. ett tidsbegränsat uppehållstillstånd grundat på anknytning till hennes dåvarande make. Tillståndet gällde i ett år och hon reste in i Sverige i maj 2006. I anslutning till att hennes tillstånd var på väg att löpa ut ansökte hon om ett nytt tidsbegränsat uppehållstillstånd. Ett sådant beviljades med giltighetstid t.o.m. den 3 september 2008. I juli 2008 ansökte A om ytterligare förlängning av uppehållstillståndet. I november samma år uppsökte hon Migrationsverket och meddelade att förhållandet med maken hade upphört. Hon berättade samtidigt att hon hade utsatts för våld i relationen. Äktenskapsskillnaden mellan henne och maken blev klar i januari 2009. I maj samma år lämnade hon in en polisanmälan rörande de övergrepp hon menade sig ha utsatts för.

Genom beslut den 3 september 2009 avslog Migrationsverket A:s ansökan om bl.a. uppehållstillstånd och beslutade att hon skulle utvisas till Hargeisa i norra Somalia. Efter att ha konstaterat att förhållandet mellan A och hennes make hade upphört, och att hon därför inte kunde beviljas fortsatt uppehållstillstånd i Sverige på grund av anknytning till honom, angav verket i huvudsak följande som skäl för beslutet att inte bevilja henne uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen (2005:716). Omständigheterna i ärendet är inte sådana att det kan antas att förhållandet har upphört främst på grund av våld eller annan allvarlig kränkning. A uppgav inte att det fanns några problem i förhållandet till maken i samband med att hon den 30 mars 2007 respektive den 30 juli 2008 ansökte om förlängning av sitt uppehållstillstånd. Hon skrev också i september 2007 och i juli 2008 under en försäkran om samlevnad. Enligt hennes polisanmälan mot mannen ska hon redan före mars 2007 ha utsatts för övergrepp från hans sida. Polisanmälan om misshandel lämnades in först i maj 2009, åtta månader efter det att förhållandet upphört. Vidare har hon exempelvis inte uppsökt läkare med anledning av de övergrepp hon uppger sig ha utsatts för.

När det gällde förutsättningarna i övrigt för fortsatt uppehållstillstånd, trots den avbrutna relationen, noterade Migrationsverket att det av tidigare ansökningar

framgått att A hade uppgett sig vara hemmahörande i Hargeisa där hon vuxit upp och varit bosatt tillsammans med båda sina föräldrar. Vid en samlad bedömning ansåg verket att det inte fanns grund för att bevilja A uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 16 § tredje stycket 3 utlänningslagen. Inte heller fanns det förutsättningar för att bevilja henne uppehållstillstånd på grund av bestämmelsen i 5 kap. 6 § samma lag.

A överklagade Migrationsverkets beslut till Förvaltningsrätten i Stockholm, migrationsdomstolen (2010-09-24, ordförande H. Åberg samt tre nämndemän), som i sin dom avslog överklagandet när det gällde uppehålls- och arbetstillstånd med i huvudsak följande motivering. I målet finns inte läkarintyg eller annan skriftlig dokumentation till styrkande av att A blivit utsatt för våld eller annan allvarlig kränkning av sin frihet eller frid. Påståendet om att hon blivit utsatt för övergrepp har framställts först en lång tid efter att den uppgivna brottsligheten ska ha ägt rum. Av inhämtade uppgifter den 24 september 2010 från Rikspolisstyrelsens misstanke- och belastningsregister avseende A:s före detta make framgår att denne inte är föremål för någon förundersökning eller har dömts för något brott mot henne. A har, vid en samlad bedömning, inte gjort sannolikt att förhållandet upphört främst på grund av att hon blivit utsatt för våld eller annan allvarlig kränkning av sin frihet eller frid. Uppehållstillstånd kan därför inte beviljas enligt 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen. Vidare har A inte gjort sannolikt att hon kommer från Mogadishu. Det finns ingenting i målet som tyder på att hon inte skulle kunna återvända till Hargeisa i Somaliland. Hon har inte heller visat att hon numera har särskild anknytning till Sverige eller att det finns andra starka skäl som talar för att hon ska ges fortsatt uppehållstillstånd här. Inte heller i övrigt föreligger sådana omständigheter att uppehållstillstånd bör beviljas.

A överklagade migrationsdomstolens dom och yrkade att hon skulle beviljas fortsatt uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 16 § tredje stycket utlänningslagen. Hon gjorde i första hand gällande att fortsatt uppehållstillstånd borde beviljas, trots att förhållandet till den före detta maken upphört, eftersom orsaken till att relationen tog slut var att hon utsattes för våld från hans sida. I andra hand menade hon att hon hade fått stark anknytning till Sverige och i sista hand att det fanns andra starka skäl för fortsatt uppehållstillstånd.

Till stöd för sin talan anförde A bl.a. följande. Under större delen av sitt äktenskap har hon blivit utsatt för våld och kränkningar av varierande svårighetsgrad. Hon har varit inlåst i sitt eget hem och på så sätt berövats sin personliga frihet. Hennes make kontrollerade henne så att hon bröts ner psykiskt. Vid upprepade tillfällen hotade han henne med att hon skulle utvisas om hon berättade om misshandeln. Detta bidrog till att hon inte vågade berätta för någon om våldet och kränkningarna, än mindre göra polisanmälan. Migrationsdomstolen har hänvisat till att den före detta maken inte är föremål för någon förundersökning eller har dömts för något brott mot henne. Detta betyder emellertid inte att hon inte blivit misshandlad under sin relation med honom utan endast att åklagaren ansett att det inte går att bevisa att något brott har begåtts. Migrationsverket och migrationsdomstolen har ställt orimligt höga krav på henne när det gäller att visa att övergrepp begåtts. Hon har lämnat rimliga och trovärdiga förklaringar till varför polisanmälan mot hennes tidigare make gjordes först i maj 2009. Hon har också berättat varför hon vid två tillfällen ansökte om förlängning av sitt tidsbegränsade uppehållstillstånd utan att vid intervjuerna nämna något om våldet eller de allvarliga kränkningarna. Det är inte ovanligt att våldsutsatta kvinnor först efter viss tid, om än alls, anmäler brott till polisen. I målet ska beaktas att hon den 3 november 2008 självant anmälde till Migrationsverket att relationen hade upphört. Hon berättade vid samma tillfälle att maken slagit henne och att hon var rädd för honom. Av Migrationsverkets tjänsteanteckning framgår att handläggaren frågat henne om hon polisanmält maken men att hon inte förstått vad denna menat. Uppgifter om våldet har således framförts till verket i

direkt anslutning till anmälan om att relationen upphört. Det är också genom Migrationsverkets egen anteckning visat att hon på grund av språkförbistring inte förstått att hon kunde polisanmäla maken för de brott han begått mot henne. Att under dessa omständigheter använda tidpunkten för polisanmälan emot henne är felaktigt. Vad gäller tidigare ansökningstillfällen framgår att tolk inte närvarat vid intervjuerna utan att maken i stället tolkat åt henne. Att i en sådan situation förvänta sig att hon ska berätta om våld och kränkningar är absurt. De förklaringar hon lämnat till varför hon inte åberopat våld och allvarliga kränkningar under intervjuerna är såväl trovärdiga som rimliga och ska därför godtas. För att styrka sina påståenden om våld och kränkningar har hon åberopat polisförhör med lärare, för vilka hon berättat om sin situation och vilka också sett vissa skador på henne. Hon har också lämnat in ett intyg från socialtjänsten av vilket det framgår att hon den 29 september 2008 sökt hjälp på grund av rädsla för sin make och att hon innan hon lämnade in en polisanmälan mot honom berättat om att hon utsatts för våld, kontroll och allvarliga kränkningar. Socialtjänsten placerade henne i skyddat boende med anledning av hotbilden. Hon har vistats i Sverige sedan våren 2006. Genom studier, arbete och föreningsengagemang har hon etablerat sig väl här och fått en särskild anknytning till landet. Efter avslutade studier i bl.a. svenska började hon i augusti 2010 att arbeta som hotellstäderska. Anställningen har medfört en anknytning till Sverige på grund av kontakter med arbetskamrater och ökad kunskap om svenska förhållanden. Hon är i dag självförsörjande. Hon är att betrakta som hemmahörande i Mogadishu, Somalia. Hon har bott i Mogadishu sedan tio års ålder och har gått i skola där och därefter arbetat som barnmorska. Hennes mor och systrar är bosatta i Mogadishu, där det råder en inre väpnad konflikt. Hon har ingen släkt i Hargeisa och saknar socialt nätverk där. I Somalia är kvinnor, för skydd och försörjning, beroende av sin familj och sina manliga släktingar. Såsom ensam kvinna i hemlandet, utan manligt nätverk, kommer hon att ha mycket svårt att klara sig, såväl socialt som ekonomiskt. Hon har dessutom en hörselskada som gör att hon kommer att bli än mer utsatt vid ett återvändande. Skadan gör att hon ibland har svårt att uttrycka sig och stundtals har svårt att förstå vad som sägs.

Till stöd för sin talan åberopade A bl.a. en skrivelse daterad den 7 maj 2009 från en socialsekreterare vid Utredningsenheten för Vuxna, Enskede-Årsta-Vantör stadsdelsförvaltning samt protokoll från polisförhör med henne själv och tre av hennes lärare.

Migrationsverket bestred bifall till överklagandet och anförde i huvudsak följande till stöd för sin inställning. A har påstått att hennes make regelbundet och ofta misshandlat henne från maj 2006 till september 2008, då förhållandet uppges ha upphört. Detta påstående ska ställas mot att hon ansökt om förlängt uppehållstillstånd i mars 2007 och i juli 2008, utan att berätta om våldet eller de allvarliga kränkningarna. Hon har vidare först i maj 2009 gett in en polisanmälan mot den före detta maken. Förundersökningen mot denne lades ner i brist på bevis. Det finns ingen medicinsk eller annan dokumentation till stöd för hennes uppgifter. Under sådana omständigheter har A inte gjort sannolikt att hon har utsatts för våld eller annan allvarlig kränkning och att förhållandet med maken upphört främst på grund av detta.

Kammarrätten i Stockholm, Migrationsöverdomstolen (2011-10-21, Wahlqvist, Jagander och Schömer, referent), yttrade:

1. Tillämpliga bestämmelser m.m.

Migrationsöverdomstolen har att ta ställning till om A kan beviljas fortsatt uppehållstillstånd med anledning av vad hon anfört om att hennes relation med den före detta maken upphört främst på grund av att hon utsatts för övergrepp från hans sida under deras liv tillsammans.

I 5 kap. 16 § första stycket utlänningslagen finns den huvudregel som gäller i

samband med beviljande av fortsatt uppehållstillstånd vid uppskjuten invandringsprövning, nämligen att ett nytt tidsbegränsat eller permanent uppehållstillstånd med familjeanknytningen som grund får beviljas endast om förhållandet består. Från denna huvudregel finns det några undantag, varav ett framgår av 5 kap. 16 § tredje stycket 2 samma lag. Enligt denna bestämmelse får, trots att ett förhållande har upphört, uppehållstillstånd ändå ges om förhållandet har upphört främst på grund av att utlänningen utsatts för våld eller för annan allvarlig kränkning av sin frihet eller frid i förhållandet.

En bestämmelse motsvarande den i 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen infördes den 1 juli 2000 i 1989 års utlänningslag (2 kap. 4 e § tredje stycket 2). Ändamålet med bestämmelsen klargjordes i förarbetena på bl.a. följande sätt (prop. 1999/2000:43 s. 52 f). Syftet med den uppskjutna invandringsprövningen är att förhindra missbruk av rätten till invandring. Det förhållandet att det finns starka skäl för att behålla denna ordning får dock inte hindra att åtgärder vidtas för att så långt det är möjligt förhindra de negativa konsekvenserna av bestämmelsen, främst att kvinnor av rädsla för utvisning stannar kvar i anknytningsförhållanden där de misshandlas eller på annat sätt utsätts för allvarliga kränkningar. Om varje slag av våldshandling eller kränkning skulle medföra en obetingad rätt till fortsatt uppehållstillstånd, skulle regeln emellertid lätt kunna missbrukas för att kringgå invandringsbestämmelserna. Enstaka mindre allvarliga våldshandlingar i sig bör därför inte medföra att en person beviljas fortsatt uppehållstillstånd i Sverige. Övergreppen måste ses i sitt sammanhang. I varje ärende bör således hänsyn tas till under vilka omständigheter övergreppet ägt rum, hur allvarligt det har varit och om det rört sig om en enstaka episod eller om systematiska övergrepp. För att det ska komma i fråga att bevilja fortsatt uppehållstillstånd på grund av att det förekommit våld eller allvarliga kränkningar under sammanboendet, bör omständigheterna också vara sådana att det kan antas att förhållandet upphört huvudsakligen på grund av detta. Avsikten är alltså att det är i de fall där allvarliga eller upprepade övergrepp förekommit, vilket fått till följd att förhållandet upphört, som fortsatt uppehållstillstånd ska beviljas. Det bör vidare krävas dels att sammanboendet inte varit helt kortvarigt, dels att det från början varit fråga om ett seriöst förhållande.

2. Närmare om beviskraven

Det framgår inte av 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen vilket beviskrav som ska tillämpas vid bedömningen av om utlänningen under relationen med anknytningspersonen utsatts för övergrepp av det slag som avses i bestämmelsen. Frågan har dock behandlats i förarbetena till lagrummet och av dessa framgår att i de fall det görs sannolikt att sökanden utsatts för övergrepp av allvarlig art under sammanboendet och förhållandet upphört främst på grund av detta, ska uppehållstillstånd i regel beviljas (prop. 1999/2000:43 s. 52).

Beträffande de krav som bör ställas på bevisningen anförS därutöver närmare i motiven (a.a. s. 54 f.) att det normalt måste finnas omständigheter som stöder sökandens påståenden om våld och allvarliga kränkningar men att det skulle vara att ställa för höga krav om det skulle krävas att det vore styrkt att sökanden utsatts för en brottslig gärning. Vidare anförS att det bör vara tillräckligt att det görs sannolikt att sådana övergrepp förekommit och att det inte bör ställas upp några formella krav på vilken dokumentation som ska föreligga. Som exempel på vad som bör kunna vara till ledning nämns polisanmälningar, läkarintyg eller intyg från sociala myndigheter och kvinnojourer. I fråga om de fall där ett påstående om övergrepp framkommer först i samband med att ett beslut om utvisning överklagas uttalas i motiven att det bör krävas en rimlig förklaring till varför omständigheterna inte framförts tidigare för att påståendet ska bedömas som trovärdigt.

Mot bakgrund av uttalandena i förarbetena kan Migrationsöverdomstolen

konstatera att det krävs att utlänningen gör sannolikt att det i förhållandet förekommit våld eller annan allvarlig kränkning av hans eller hennes frihet eller frid. Det ska även, som framgått ovan, göras antagligt att detta är den främsta anledningen till att relationen upphört. Den omständigheten att det räcker med att den enskilde gör sannolikt att det förekommit övergrepp på det sätt som han eller hon har påstått medför att det, för att fortsatt uppehållstillstånd ska kunna beviljas, inte kan krävas att åtal väckts mot den uppgivne gärningsmannen eller att en fällande dom meddelats mot denne. Mot bakgrund av syftet med 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen och de tydliga uttalanden som finns i förarbetena rörande beviskraven, samt den i svensk rättsskipning rådande principen om fri bevisprövning, anser Migrationsöverdomstolen att en förutsättningslös bedömning av den återopade bevisningen ska göras i syfte att avgöra om den sökande har gjort sannolikt att han eller hon utsatts för våld eller allvarlig kränkning. Det bör normalt finnas omständigheter som stöder påståenden om våld eller annan allvarlig kränkning. Vid bedömningen bör särskilt beaktas de svårigheter som kan föreligga för personer som utsatts för våld i nära relationer att vända sig till polis och andra institutioner eller att överhuvudtaget söka hjälp och berätta om sin situation för omgivningen. I detta sammanhang bör också hänsyn tas till sökandens individuella bakgrund och förutsättningar.

3. Migrationsöverdomstolens bedömning

I utredningen från Migrationsverket finns två formulär "Försäkran om samlevnad för gifta och sambo vid ansökan om förlängt uppehållstillstånd (Sanningsförsäkran)", daterade i september 2007 respektive juli 2008. Av anvisningarna på formulären framgår att blanketten fylls i av verkets handläggare vid sökandens och referenspersonens samtidiga personliga besök hos verket under utredningen i samband med en ansökan om förlängt uppehållstillstånd. Av formulären framgår att A inte biträdades av någon utomstående tolk vid något av tillfällena. Vid det senare tillfället angavs uttryckligen att hennes make var den som hjälpte till med tolkningen. Under sådana förhållanden anser Migrationsöverdomstolen att det inte kan vändas mot A att hon vid de två utredningstillfällena uppgett att förhållandet bestått utan att nämna att det förekommit övergrepp. Det är enligt domstolens uppfattning inte rimligt att förvänta sig att den som utsatts för våld eller kränkningar berättar om detta för första gången i närvaro av den påstådde förövaren, särskilt inte som det är denne som agerar tolk åt den utsatta.

När det gäller den omständigheten att A lämnade in en polisanmälan rörande de uppgivna övergreppen först flera månader efter att relationen med maken upphört gör Migrationsöverdomstolen följande överväganden. Av utredningen framgår att A inte har några släktingar i Sverige utan att hon kom hit ensam med den dåvarande maken som enda kontakt. Hon uppger att hon kommer från en mansdominerad kultur, i vilken mäns övergrepp mot kvinnor är vanligt förekommande. Det är något som godtas i hennes hemland och leder i normalfallet inte till lagföring. Mot bakgrund av vad som är känt om förhållandena i Somalia är detta en förklaring som det enligt Migrationsöverdomstolen förefaller rimligt att ta hänsyn till. Under sina första två år i Sverige hade A dessutom enligt egen uppgift mycket begränsad kontakt med omvärlden och var starkt kontrollerad av sin make. Vidare bekräftar innehållet i de polisförhör som hållits med två av hennes lärare att hon verkar ha känt rädsla för maken. Hon har svarat undvikande när de med anledning av sin oro och misstanke om våld frågat henne om hennes förhållanden. Den ene läraren har uppgett att han träffat den före detta maken och att denne uppträtt väldigt aggressivt och varit "mån om sitt revir". Den andra läraren har uppgett att hon talat med maken i telefonen och att han då upplevts som väldigt otrevlig samt att "samtalet kändes inte okey". En tredje lärare har vid polisförhör berättat att hon före förhöret kände till att A:s make "varit dum mot A", att han slagit henne och inte låtit henne gå ut samt att han haft en kamrat som vaktat henne. A har som förklaring till att hon dröjt med polisanmälan

hänvisat till att hon, med tanke på den situation hon befunnit sig i under större delen av sitt äktenskap och sin somaliska bakgrund, behövt tid för att överhuvudtaget förstå vad hon kunde förvänta sig av det svenska samhället. I ljuset av de uppgifter som framkommit om hennes tillvaro under den tid äktenskapet varade framstår förklaringen som rimlig och bör därför godtas.

Den av A gjorda polisanmälan ledde inte till åtal utan förundersökningen lades ner. Av detta går emellertid inte att dra slutsatsen att det inte förekommit våldshandlingar eller andra kränkningar i hennes relation med den dåvarande maken. Den gjorda polisanmälan och den nedlagda förundersökningen är omständigheter som liksom övriga omständigheter ska beaktas vid den samlade bedömningen av om A har gjort sannolikt att hon under sitt äktenskap utsatts för våldshandlingar eller andra allvarliga kränkningar. Vid den bedömningen beaktar Migrationsöverdomstolen först och främst vad A själv berättat för polisen under de tre förhör som hållits med henne. Av hennes uppgifter framgår bl.a. följande. Förhållandet mellan makarna var bra under de första fyra månaderna men blev sedan dåligt. Hon blev slagen minst tio gånger i månaden av maken. Han dunkade hennes huvud i väggen, gav henne örfilar och knytnävsslag i ansiktet, slängde in henne i väggen och drog henne i håret så att hår lossnade. Han tog även strypgrepp på henne så att hon inte fick någon luft. En vän till honom flyttade in till dem efter fyra månader. Vänner fungerade som vakt. Så fort hon lämnade lägenheten rapporterade han till maken, som då omedelbart kom hem. Hon förbjöds av maken att träffa egna vänner och att berätta för någon om vad som skedde i hemmet. Han hotade henne om hon gick ut utan hans tillåtelse.

Som framgått ovan har också några av A:s lärare hörts av polisen med anledning av hennes anmälan mot den dåvarande maken. Deras berättelser ger stöd åt A:s egna uppgifter om vad som inträffat. I förhören har två av dem berättat att hon kommit till skolan med blåmärken i ansiktet och svullnader. Enligt den ene lärarens uppfattning försökte A dölja skadorna med sin sjal. När hon tillfrågades om vad som hänt sade hon att hon ramlat med sin cykel men att läraren inte fick säga något till hennes make.

Ytterligare en omständighet av vikt när det gäller att bedöma om A har gjort sannolikt att hon bör beviljas fortsatt uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen är den skrivelse som upprättats den 7 maj 2009 inom ramen för Enskede-Årsta-Vantör stadsdelsförvaltning. Av denna framgår att hon varit aktuell hos förvaltningen sedan i slutet av september 2008 då hon sökte skydd från maken, eftersom hon utsatts för "psykisk och fysisk misshandel sedan två år och fyra månader tillbaka", och att förvaltningen bedömde uppgifterna som så trovärdiga att först akutboende och därefter skyddat boende ordnades för henne.

Av utredningen i migrationsdomstolen framgår vidare att A:s tidigare make haft besöksförbud. Enligt utdrag ur belastningsregistret förbjöds han den 1 februari 2010 att besöka eller på annat sätt ta kontakt med eller följa efter A. Förbudet gällde t.o.m. den 31 januari 2011.

Slutligen är den tjänsteanteckning som upprättades av Migrationsverket den 3 november 2008 värd att notera i det här sammanhanget. Av tjänsteanteckningen framgår att A vid besök hos verket den dagen informerade om att hon separerat från sin man i september samma år. Det framgår också av anteckningen att hon redan vid detta tillfälle förmedlade till verkets handläggare att hon blivit slagen av referenspersonen och att hon var rädd för denne, dvs. innan verket aktualiserade den utredning som ledde till att hennes ansökan om bl.a. fortsatt uppehållstillstånd avlogs och att hon utvisades ur Sverige.

Mot ovanstående bakgrund anser Migrationsöverdomstolen att det, genom utredningen i målet och vid en samlad bedömning, gjorts sannolikt att A i

förhållandet med sin före detta make utsatts för våld och annan allvarlig kränkning i den mening och omfattning som avses i 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen. När det gäller frågan om relationen upphört främst på grund av övergreppen kan det enligt Migrationsöverdomstolens uppfattning antas att så har varit fallet. A:s sammanboende med den tidigare maken kan vidare inte anses ha varit kortvarigt, än mindre helt kortvarigt. Inte heller finns det skäl att betvivla att deras förhållande från början varit seriöst. Migrationsöverdomstolen finner därför att A ska beviljas fortsatt uppehållstillstånd med stöd av 5 kap. 16 § tredje stycket 2 utlänningslagen. Med tanke på att hon vistats i Sverige sedan maj 2006 ska tillståndet vara permanent.

Migrationsöverdomstolens avgörande. Migrationsöverdomstolen upphäver migrationsdomstolens dom och Migrationsverkets beslut - utom såvitt avser främlingspass och ersättning till offentligt biträde - och beviljar A permanent uppehållstillstånd.

Sökord: Beviskrav; Brusten anknytning; Fortsatt uppehållstillstånd; Frid; Frihet; Förhållande; Förlängt uppehållstillstånd; Kränkning; Relation; Uppskjuten invandringsprövning; Våld; Övergrepp

Litteratur: Prop. 1999/2000:43 s. 52 ff.
